

Το μεγάλο αγρόκτημα του Καυκλίου 'Αφροδισίου θρυσόταν σε απόστασι δύο χιλιομέτρων από την Πιομπία, στις τελευταίες ύψιρες του Βεζουβίου. Όπως όλα τα έξοχα χτήματα της Νεαπόλεως, ήταν χαριτωμένο και γελαστό. Χαμένο ανάμεσα σ' απέμεινους άμπελώνες, περιστοιχισμένο από ελκρόδεντρα και πορτοκαλιές, από πύκα, ροδόδαφνες και μύρτα, μοσχοβολούσε όλόκληρο. Από τις ψηλές μαρμάρινες ταραύες έβλεπε κανείς μακριά την ολόκληρη Πομπηία, την πράσινη πεδιάδα, τον λαμπρό καθρέφτη του κόλπου της Νεαπόλεως. Δες πως όλα συνέβαλλαν για να κάνουν τη ζωή στο αγρόκτημα αυτό, ήρεμη και εύτυχη.

Η 23η Αυγούστου του έτους 79 μετά Χριστόν, είχε ανατείλει. Φαινόταν πως ήταν μια ωραϊότερη μέρα, καλή για τα σταφύλια που ώριμαζαν...

Ο 'Αφροδίσιος, ο γαιοκτήμονας, άπουσίαζε στη Νεάπολι από πολλές μέρες, για δουλιές, και την διεύθυνσι του χτήματος του την είχε ο Κλάδιος 'Αμφίων, σύντροφός του και έπιστάτης του, του οποίου από πολύ καιρό είχε εκτιμήσει την άφοσίωσι και την νοσημότητα.

Καθώς πάντα, έτσι και τη μέρα εκείνη, ο 'Αμφίων σηκώθηκε πρωί-πρωί για να επθεωρήσει όλα τα μέρη του χτήματος. Σύντηρε τον σκλάβο 'Ιανουάριο, του έδωσε τα κλειδιά των άποθηκών, και ύστερα ξεκίνησαν μαζί για να κάνουν ένα γύρο στο χτήμα. Παντού έβρινε εύχαρισμένους ο 'Αμφίων. Οι σκλάβοι εργαζόντουσαν, όλα ήσαν περιποιημένα και καθαρά. Στο σταύλο στάθηκαν για μια στιγμή και ο 'Αμφίων άκούηκε στην πόρτα που έβλεπε προς τον Βεζούβιο.

—Κύτταξε, κύριε, του έλεε ο σκλάβος 'Ιανουάριος που τον άκολουθούσε, τι πυκνοί καπνοί που σκεπάζουν τον Βεζούβιο σήμερα!... Δεν ξαναείδα ποτέ άλλοτε τόσο πυκνούς καπνούς, απ' την έποχη του μεγάλου σεισμού, όπως θα θυμάσαι και σεις. Φοβούμαι μή μās εύρη πάλιν καίμια σμφορά.

—Οί Θεοί άς μās φυλάγουν! απάντησε ο 'Αμφίων. Όσο για μās, άς κάνουμε το καθήκον μας! Και έξακολούθησε την επθεώρησί του στο χτήμα.

Μά μόλις προχώρησε λίγο στον άμπελώνα, είδε άξαφνα μια άμαξα με πέντε σκλάβους να καταφτάνη βιαστικά. Μόλις την είδαν οι σκλάβοι σταμάτησαν και του έπαιαν:

—Κύριε, όλη η πεδιάδα έγινε άνάστατη. Ο Βεζούβιος βγάζει πυκνούς καπνούς. Τι να κάνουμε; —Να γυρίσετε στη δουλειά σας, άποκρίθηκε, με ύφος προστακτικό και δογμικό, ο 'Αμφίων. Φοβιτούαρχδες, δεν ντρέεσαστε! Πρώτη φορά είδατε να βγάζει καπνούς ο Βεζούβιος; Έμπρός! Στη δουλειά σας γρήγορα!...

Μά μόλις έφυγαν οι σκλάβοι, ο 'Αμφίων γρήγορα - γρήγορα, και μόλις κατορθώνοντας να πνίξη την ταραχή του, πήρε ένα έρσημο μονοπάτι και γύρισε στην κάμαρά του.

Ο 'Ιανουάριος είχε δικήν να φοβάται, βλέποντας ντοιχνισμένο από καπνούς το Βεζούβιο. Δίχρο είχαν και οι άλλοι σκλάβοι που ήσαν φοβισμένοι. Η κορυφή του Βεζουβίου ήταν τώρα σκεπασμένη περισσότερο με όλομυρτους καπνούς. Κάθε στιγμή μια νέα στήλη καπνού ύψωνόταν στον άέρα, σάν να την έσπρωχνε μια βίαιη πνοή που έβγαλε από τον κρατήρα.

Οι καπνοί αυτοί άπλωνόντουσαν σε σύννεφα τεράστια και σκέπαζαν, σιγά-σιγά, όλο τον ούρανό. Θάλεγε κανείς, ότι μια πυχή δμίχλη είχε άξαφνα χυθεί στην άτμόσφαιρα.

Στο χτήμα του 'Αφροδισίου ο



Η ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΟΙΟΜΗΝΙΕΣ

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΠΟΜΠΗΤΑΣ

(Όταν ο Βεζούβιος μαινεται)

λαϊμό των ανθρώπων, πυχή και καθαρή καθώς ήταν. Για να προφυλαχτή κανείς απ' τη φοβερή αυτή στάχτη ένα μόνο μέσον ύπηρεζε: Να τρυπήσει μέσα σε καλά κλεισμένες κάμαρες. Αυτό έκαναν όλοι οι σκλάβοι του χτήματος. Άλλοι κατέφυγαν στα πατητήρια, άλλοι στους σταύλους, άλλοι στις άποθήκες. Ο 'Αμφίων έξακολούθησε να μένη κλεισμένος στην κάμαρά του.

Άξαφνα, όστόσο, το κακό φάνηκε ότι περνούσε. Η στάχτη είχε πάψει να πέφτη. Ίσως να ήταν καίμια σμφορά περαστική.

Οι σκλάβοι ξεθαρραμένοι, βγήκαν πάλι στις αλές, για να ίδουν σε τι κατάσταση θρυσόταν ο Βεζούβιος.

Ο ούρανος έξακολούθησε να είνε συνεφερασμένος και ο άέρας φλογερός. Το ήφαιστειο κρημμένο κάτω από πυκνούς πέπλους καπνού, δεν φαινόταν. Μόνον προς την κορυφή του άστραφταν κάθε τόσο περιέργες, πρασινοκίτρινες λάμψεις, που φωτίαν για λίγο τα σύννεφα του καπνού, και ύστερα χανόντουσαν.

Έντωμεταξύ οι διάφοροι δρόμοι που ώδηγούσαν στο χτήμα, είχαν γεμώσει από κόσμο κατατρομαγμένο. Ήσαν οι κάτοικοι των χτημάτων, των πιο κοντινών στον Βεζούβιο, που είχαν εγκαταλείψει κατατρομαγμένοι τις κατοικίες των. Πάνω σε κάρρα είχαν φορτώσει βιαστικά, όχι πιο πολύτιμο ή πιο χρήσιμο είχαν, τις γυναίκες των και τα παιδιά των, και κατέβαιναν προς την άκρογιαλιά για να προφυλαχτούν από τη θεομηνία.

Ξαφνικά, η στάχτη ξανάρχισε να πέφτη. Τη φορά αυτή ήταν πολύ πυκνότερη από πριν και άνεκατεμένη με πυρακτωμένους άδοδεστούλιδους. Η πέτρες αυτές έκαίγαν σάν κάρβουνα άναμμένα, και γινόντουσαν όλοσ'α χονδρότερες και περισσότερες. Άξαφνα, σάν να μην έφταναν ό! αυτά, έγινε και ένας δυνατός σεισμός. Δεν ύπηρεζε πλέον ασφάλεια ούτε μέσα στα σπίτια, ούτε έξω στους δρόμους. Μέσα κινδύνει κανείς να καταπλασθώη από τις στέγες που κατέρρεαν, έξω να ένταφιασθώη κάτω από τη στάχτη ή να σκοτωθώη απ' τις καυτερές πέτρες που έπεφταν άτελειωτα. Δεν έμεινε πλέον παρά ένα μονάχα μέσον σωτηρίας: Να εγκαταλειφθώη δηλαδή κανείς στην τύχη ή να φύγη το ταχύτερο. Οι τολμηρότεροι σκέπαζαν τα κεφάλια τους με προσκέφαλα δεμένα με σκοινιά και έφευγαν, έφεωνίζοντας, προς την άκρογιαλιά.

Τό θέαμα ήταν φοβερόδες. Λίγα λεπτά πιο ύστερα, ο σάνος και η θυμωμένη του χόρτου που ήσαν σπιθαμμένες σε διάφορα μέρη του χτήματος, πήραν φωτιά. Το χτήμα κινδύνει από στιγμή σε στιγμή να γίνει στάχτη! Ο 'Αμφίων, κλεισμένος στην κάμαρά του, μαζί με τον 'Ιανουάριο, δύο ύπηρετες και μια ύπρητορα, την Τύχη, σκεφτόντουσαν τι να κάνουν. Το καλύτερο ήταν να μαζέψουν όλα τα πολύτιμα πράγματα της έπαύλεως, να κλείσουν τις άποθήκες και ύστερα να κλειστούν απ' εκείνοι, έτσι για να σωθούν.

Άψηφώντας λοιπόν τη φοβερή στάχτη, τον φλογερό άέρα που έκαίγε το πρόσωπο, και τις πέτρες που σάν πυκνό χαλάζι έξερνούσε το ήφαιστειο, ο 'Αμφίων και οι σκλάβοι άρχισαν να μεταφέρουν από τα διάφορα διαμερίσματα της κατοικίας του γαιοκτήμονος τα πιο πολύτιμα



Τοιχογραφία εύρεθείσα κατά τās άνασκαφές της Πομπηίας

ΚΟΜΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΟΥ ΕΜ' ΛΕ ΔΥΝΑΜΕΙΟΥ

ΤΟ ΛΟΥΤΡΟ



(Η σκηνή στην καντίνα ενός επαρχιακού στρατώνος).

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΣΑΚΟΡΝΑΚ, διευθυντής της καντίνας.
ΜΠΡΙΝΤΕ, βοηθός λαντιέρης.

ΣΑΚΟΡΝΑΚ. — Άκου με πού σου λέω, Μπριντέ, βάω στοίχημα πώς δεν θα προφτάση νάρθη πίσω ζωντανή! Άναθεματισμένο, λουτρό!... Για σκέψου! Έγώ, ένας Σακορνάκ, διοικητής καντίνας στο δεύτερο λόχο του έβδομου στρατού τρίτου συντάγματος, να μην ξέρω τι πάει να πη λουτρό... Μα θα μου πής: καίμνε από πού ήθελες να τζερεσε, μήπως είσαι άρχιτέκτονας ή γιατρός;... (Απότομα). Δεν μου λές, Μπριντέ, έσύ ξέρεις τι θα πη λουτρό;

ΜΠΡΙΝΤΕ. — Όταν πηγαίνει ο λόχος και πέφτει στο ποτάμι, δεν είνε;

ΣΑΚΟΡΝΑΚ. — Έ, λοιπόν, Μπριντέ, παρ' όλη τη θεώρατη διαφορά πού υπάρχει μεταξύ μας, είμαι υποχρεωμένος να όμολογήσω πώς κι' έγω είχα την ίδια ιδέα με σένα.

ΜΠΡΙΝΤΕ. — Βλέπεις! Όταν σούλεγα έγω πώς δεν είμαι τόσο βλάκας, όσο φαίνομαι!...

ΣΑΚΟΡΝΑΚ. — Τέλος πάντων, άσε τώρα τις γαρινίες σου. Σούλεγα λοιπόν πώς, μά την πίστι μου, δεν μπορούσα να φαντασθώ τη συμφορά πού θα μούρχόταν στο κεφάλι όταν άκουσα για πρώτη φορά τον γιατρό πού λόχον να μου λέη για λουτρό... Τέτοιο πράγμα, όμολογώ, δεν ήξερα τι λογής φαί είνε! Άν μου κουβέντιαζε για σπανάκι, για μπιζελάνια γιαχνί, για μπιζιόλες στη σχάρα, για ό,τι άλλο, τέλος πάντων, λαχανικό, δόξα σοι ό Θεός, θα τον καταλάβαινα στην ώρα! Μα περί λουτρού δεν είχα ιδέα. Τόν άναθεματισμένο τον γιατρό!...

ΜΠΡΙΝΤΕ. — Μά τέλος πάντων, τι σούκανε αυτός ό γιατρός;

ΣΑΚΟΡΝΑΚ. — Τι μούκανε; Νά, μούπε: «Για να γίνη καλά ή γυναίκα σου, πρέπει να καταπιη δεκαπέντε χάλια και να πάρη τρία-τέσσερα λουτρά. Υποφέρετε από τό πολύ χόντρος, πρέπει ν' άδυνατίση...». — «Καλά, τού λέω, για τα χάλια καταλαβαίνω, μα για τό άλλο πού είπες ύστερα;». — «Τά λουτρά;», μ' έρωτά. — «Ναι, τά λουτρά! Πού να τό βρή ατά;», τού λέω. Άνοιξε τότε τό στόμα του σά χαζός και μού είπε πάλι: «Καιμιά έκασοστή μέτρα από δω, έχει ένα κατάστημα. Θά την πάζ εκεί νησική. Θά βγάλη ένα εισιτήριο, θά της δώσουν μια καμπίνα κι' άς καθήση εκεί μέσα όση ώρα θέλει, αυτό είν' όλο. Δεν πρόκειται να καταπιη καμιά όλόκληρη θάλασσα!».

ΜΠΡΙΝΤΕ. — Λοιπόν;

ΣΑΚΟΡΝΑΚ. — Λοιπόν, έκαμα κατά πού μου είπε ό διαλογιστής, αλλά φοβάμαι πώς θα πεθάνη ή γυναίκα μου.

ΜΠΡΙΝΤΕ. — Κι' έγω σού λέω πώς δεν θα πεθάνη. Δεν έχει ιδέα από γυναίκες...

ΣΑΚΟΡΝΑΚ. — Πάψε μωρέ! Θά μου πής τώρα και για γυναίκες! Σάμπως να τις ξέρης κι' όζω από τ' όνομά τους! (Σηκώνοντας τούς ώμους). Φορτώνω σου! (Αλλάζοντας τόνο). Λοιπόν, πού λές, αυτά μου τάς χτές ό γιατρός. Σήμερα πρωί-πρωί τη βάξω την κυρά μου και ντύνε-



ΣΑΚΟΡΝΑΚ. — Θά μου γνωση σωστή βαρέλα, ή Παμέλα μου!...

άντικείμενα στις άποθήκες.

Άφού μετέφεραν τα πολυτιμότερα από αυτά στην πύο μεγάλη άποθήκη, έκλεισαν κατόπιν τη βαρέλα δρόμη πόρτα της κι' έμειναν εκεί μέσα περιμένοντας ή τόν θάνατο ή τό τέλος της θεομηνίας.

Η θεομηνία βάσταζε τρεις μέρες. Έπί τρεις όλόκληρες μέρες ό Βεζούβιος έξεκλούθησε να καταλύζη όλη την περιοχή με καπνερές ούσιες: Η αύλες, τά δωματία των σπιτιών, ή διάφορες οικοδομές τού χτήματος, γέμιζαν σιγά-σιγά από στάχτη, από πέτρες, από λάβα καπνερή. Τη δεύτερη μέρα, ή λάβα έφτασε σέ ύψος δυό μέτρων και την τρίτη ξεπέρασε τις στέγες των σπιτιών!...

Τό πλούσιο άγρόκτημα τού Κακιλιού Άφροδισίου είχε έξασφαιστεί πιά, όπως και τά άλλα γειτονικά χτήματα, όπως και όλόκληρη ή Πομπηία κάτω από ένα στρώμα λάβας, ύψους έφτά μέτρων!...

Η τρομερή καταστροφή είχε συντελεσθεί. Άνθρωποι και ζώα είχαν σκεπαστεί κάτω από τη φριχτή λάβα.

Η μεγάλες άνασκαφές πού έγιναν αργότερα στην Πομπηία, έφεραν στο φώς σκελετούς ανθρώπων, έρείπια οικοδομών και αντικείμενα, όπως άκριβώς βρέθηκαν την ώρα της καταστροφής, στά διάφορα μέρη της πόλεως, στις πλατείες, στις άγορές, στους ναούς, στο Χρηματιστήριο, στα καταστήματα, στα σπίτια. Βρέθηκαν ως και τοίχοι άκόμη σκεπασμένοι με... έκλογικές προκηρύξεις!

Οι κάτοικοι της Πομπηίας βρέθηκαν άλλοι νεκροί από άσφυξία μέσα στους δρόμους, την ώρα πού έτρεχαν να σωθούν, κι' άλλοι πνιγμένοι από τη λάβα στα βάθη των ύπογειών, όπου είχαν καταφύγει.

Άσφαλώς ή σκαπάνη των άρχαιολόγων δεν έφερε ποτέ στο φώς έρείπια τόσο συνηνητικά, αλλά και τόσο ζωντανά!

ται τά καλά της και τραβάμε ίσα για τό κατάστημα. Μπαίνουμε σέ μια σάλλα πού κοντέψαμε να σκάσουμε από τη ζέστη. Βλέπω μια χοντρή, άνασκουμπωμένη, με μια άσπρη ποδιά μπροστά της, και της λέω: «Μου δίνετε, παρακαλώ ένα λουτρό;». — «Για σές ή για την κυρία;», με ρωτάει. — «Για την κυρία, κυρά μου! της λέω. Έγώ είμαι καλά, δόξα σοι ό Θεός. — «Θά δώσετε δέκα φράγκα, μου άπαντά ή χοντρή. Πάρτε αυτό... Καί μου δίνει ένα εισιτήριο. Λέω τότε στην Παμέλα: «Έμπρός, πήγαμε έσύ μπροστά κι' έρχομαι ξοπίσω σου. Πρέπει να σου πώ, Μπριντέ, πώς είχα μεγάλη περιέργεια νάβλεπα κι' έγω τί θα γινόταν...»

ΜΠΡΙΝΤΕ. — Κι' έγω τό ίδιο θάκανα...

ΣΑΚΟΡΝΑΚ. — Σαφηνά όμως ή άνασκουμπωμένη χοντρή γυρίζει και μου λέει: «Δέν επιτρέπεται να μπήτε μαζί της. Είνε μονάχα για τις γυναίκες...». — «Μά, κυρούλα μου, ένας λόγος παραπάνω! Κι' ύστερα είνε γυναίκα μου!». — «Ποιός μου τό λέει αυτό;». — «Θέλεις να σου φέρω τό στεφανοχώρτια μου;». — «Δέν μ' ένδιαφέρουν. Ό κανονισμός, κύριε, τό απαγορεύει». Σάφηνια τότε με άπορία: Τι να κάνω όση ώρα θάμει μέσα στην καμπίνα ή κυρά μου; Η χοντρή μούδειξε ένα σκαμνί να καθήσω. Ύστερα πήρε τη γυναίκα μου και χάθηκε πίσω από ένα παραθύρι. Πήγα να νά σκάσω. Τι θάκανε άραγε ή Παμέλα εκεί πού την πήγα; Ουάμαι μονάχα πώς της είπα πρην τη χάσω από τό μάτια μου: «Κύττα, κυρά εμ! δώ! Μην άνησυχείς!». Ήθελα να της δώσω ένοχολόγιο. Διάβολο!... για πρώτη φορά!

ΜΠΡΙΝΤΕ. — Πολύ σωστά!...

ΣΑΚΟΡΝΑΚ. — Άμα πέρασε μια ώρα, έγω είχα άποκοιμηθεί πάνω σ' ένα βιβλίο με ζωγραφίες πού μου είχε δώσει ή χοντρή. Φαίνεται πώς άρχισα να οραλιζώ, γιατί κάποιος μαγχαράς, γκαρσούν θάταν, ήρθε και με ζήτησε. Τούδωσα ένα τάλληρο, γιατί ήθελα να μου μιλήση για τό ζήτημα πού μ' ένδιέφερε. Για τό λουτρό. Δέχτηκε, και πήγαμε εκεί δίπλα, σέ μια ταβέρνα. Μούέξηγησε λοιπόν τά πράγματα μέσες-άμρες. Όταν όμως μούπε πώς ή γυναίκα μου έπρεπε να γδυθή, για να πάρη τό λουτρό, έμεινα δόκκαλο. «Ξέρεις, τού λέω, ή γυναίκα μου πειράζεται εύκολα. Ποιός ξέρει τί μπορεί να κάνει άμα της πούν να γδυθή. Είμαι σίγουρος ότι δεν θα δέχτηκε, γιατί μονάχα στο σπίτι γδύνεται, και πάλι όταν της δώσω ένω την άδεια!». — «Μά εκεί μέσα γδύνονται όλες, ως κι' αυτή ή γυναίκα τού συνταγματάρχη», μου λέει αυτός. Τέλος, τάπαμε από δω, από κει, και για να περάσω ή ώρα, σφίξαμε δυό-τρεις οκαδίσες!... Όστόσο, ύστερα από τρεις ώρες πού πέρασαν, γύρισα στο κατάστημα και φώναξα δυνατά την Παμέλα με τ' όνομά της. Έκείνη τότε μου άπάντησε με μια φωνή — ω! μά τί φωνή ήταν εκείνη!... σαν τις γάτας την ώρα πού την πνιγούν! (Μιμνόμενος τη φωνή). «Δέν τελείωσα ακόμα, άγάτη μου!». Έκαμα ύπομονη όλη μισή ώρα. Κάτιστα τριών φράγκων καπνό από την καντίνα!... Γινηκαν άκριβώς τέσσερες ώρες! Η χοντρή πήγε τότε και χτύπησε την πόρτα της καμπίνας, λέγοντας πώς δεν της έτυχε ποτέ να μείνη καμιά πλείσιστα τόσο αλά ένει μέσα. Έπειτα ρώτησε ή γυναίκα μου αν ήθελε καμιά πετοέτα! — «Όχι!», άποκρίθηκε βραχνά ή Παμέλα. Έχασα τότε την ύπομονή μου κι' έβαλα τις φωνές: 'Επί τέλους, κυρδες ήταν να τελειώση αυτό τό πανηγύρι. — «Άνοιξτε μου την καμπίνα, γιατί θα σάς χαλάσω τό μαγαζί», φώναξα. Άια είδαν πώς άγρίενα, μου άνοιξαν την πόρτα της καμπίνας. Ναι! Άλλά τί ήταν γραφτό μου να ιδώ!

ΜΠΡΙΝΤΕ, (με άγωνία). — Τι;

ΣΑΚΟΡΝΑΚ. — Τι; Μά είνε για να ρωτάς; (Χτυπά τό κεφάλι του). Άχουσε, Μπριντέ, σ' όλη τη ζωή μου στην επαρχία, είδα πολλά παράξενα... Δεν τό λέω για να σου κανηθώ, μα είδα πολλά παράξενα, πολλά τρομερά πράγματα, να σου φείνη ό νοός! Μα ποτέ, ποτέ, άκοις; ποτέ δεν είδα τέτοια παλαβωμάρα. Είδα λοιπόν, Μπριντέ, είδα τη γυναίκα μου, την Παμέλα μου, πού την έχω δει έξέλι ανάμεσα σ' έξη χιλιάδες γυναίκες τού χωριού μας, γυμνή σαν τό σκαμνί, καθισμένη σ' ένα σκαμνί, να τρεμοκουνουριάζη από τό κορμό και νάχη σκινιμένο τό κεφάλι της έναντι από ένα μεγάλο στενόμακρο καζάνι. Η πλάτη και ό όμοιο της ήσαν κατακόκκινοι σαν παπαρούνα! Της είπα: «Μά, για όνομα τού Θεού, τί κάνεις εκεί». Τότε ή πρσιούνα μου, πού να μ' έμ πού βασκαθή, γύρισε και μού άποκρίθηκε: «Σάμπως τό θέλω έγω, Βαγνάβα μου;... Δεν κατάφερα ακόμα να πώ, παρ' ό τό μού μονάχα νερό τού λουτρού!...». Έ, λοιπόν, Μπριντέ, να μ' έμ λένε Σακορνάκ, αν δεν μου τό πληρώσει πολλ άκριβά ό βρωμογιατρός τού λόχου αυτό πού μούκανε. Δά περιμένο να πη όλο τό νερό ή Παμέλα μου, αλλά δεύτερο λουτρό δεν έχει. Έτσι λοιπόν άδυνατίζω; Έγω φαντάζομαι πώς θα μου γνωση — αν γυρίζει κιόλας! — σωστή βαρέλα ή Παμέλα μου!... Άκοις θεραπεία! Νά πιη, λέει, ένα κοτζάμ λουτρό!...